

1. God zorgt altijd voor je, maar niet altijd op dezelfde manier

God zorgt voor je, dat mag je weten, dat doet Hij altijd. Maar Hij doet het níét altijd op dezelfde manier. En soms doet Hij het zelfs op een heel onverwachte manier! Dat is wat Elia hier merkt. Vorige week hebben we gelezen over die wonderlijke schuilplaats die God hem aanwijst: hij moet zich verbergen bij de beek Krith, ver weg in de eenzaamheid, in de woestijn. Waarom? Omdat hij namens de HERE aan koning Achab een slechte boodschap heeft gebracht. Achab is ontrouw aan God. Zijn vrouw Izebel is afkomstig uit de stad Sidon, waar nu Libanon is, en zij heeft de dienst aan de afgod Baäl ingevoerd. Achab en Izebel werken daarin samen met een enorme felheid. Vóór Baäl en tégen de HERE, de God van Israël. Het volk gaat erin mee. En daarom heeft God gezegd, via Elia: 'Ik ga zorgen voor een droogte, het zal de komende tijd niet regenen, totdat ik jou opnieuw op pad stuur, Elia.'

Uiteindelijk zal het 3,5 jaar droog zijn. Dat betekent: misoogst, honger, dood... God heeft tegen Elia gezegd: 'Ga naar de beek Krith, in de eenzaamheid, Ik zal voor je zorgen. De raven zullen je elke dag brood en vlees brengen en je kunt water drinken uit de beek.' Zo heeft God Zijn dienaar beschermd, heel liefdevol. Maar Elia ziet hoe het water in de beek opdroogt. Totdat er niets meer is.

En dan gaat God op een ándere manier voor Hem zorgen. Hou dat vast: soms veranderen er dingen in je leven. Je zag hoe God voor je zorgde op een bepaalde manier, en dat houdt dan op. Daar kun je van schrikken. Maar wees niet bang, God zal op een ándere manier verder gaan met Zijn zorg.

2. Elia krijgt een vreemde opdracht

Het is alleen wel een héél vreemde opdracht die Elia hier krijgt. God zegt in vers 9: 'Sta op, ga naar Zarfath, dat aan Sidon

Opgavingen in Zarfath (Sareptah), dat nu deel uitmaakt van Sarafand (Libanon)

toebehoort, en woon daar. Zie, Ik heb daar een weduwnaar geboden om u te onderhouden.' Elia zal met zijn oren geklapperd hebben... 'Naar Zarfath? Naar de omgeving van Sidon? Dat is het hol van de leeuw! Koningin Izebel, die komt dáárvandaan! Haar vader, Ethbaäl, is koning van Sidon!' Moet hij dáárheen? En is daar dan een weduwe die voor hem gaat zorgen? In die tijd zijn weduwen meestal arm. Wat een vreemde opdracht! Maar Elia doet het! Hij vertrouwt op God. En hij wandelt het hol van de leeuw binnen.

Even tussen haakjes. Láter, in hoofdstuk 18, zal blijken dat koning Achab naar álle landen boodschappers heeft gestuurd om Elia te laten opsporen. Maar juist hier, in de omgeving van Sidon, verwacht niemand dat Elia zich zal schuilhouden. Opnieuw zorgt God voor Zijn dienaar. Echt, je bent veilig bij God. Vertrouw op Hem!

En dan ontspint zich daar, bij de poort van Zarfath, een bijzonder gesprek. Elia ziet een vrouw die hout aan het sprokkelen is. Hij roept haar en zegt: 'Ik heb hier een kruik, heeft u een beetje water voor mij?' Dat is in feite al een heel vrijmoedig verzoek, want water is heel schaars. De droogte heeft ook Libanon getroffen. Maar de vrouw doet het meteen, ze is heel dienstbaar. En als ze wegloopt met die kruik, roept Elia: 'O, en wilt u dan ook nog een stuk brood voor me meenemen?'

En dan zegt ze dit, vers 12 – een in en in verdrietig antwoord: 'Zo waar de HERE, uw God, leeft! Ik heb geen broodkoek meer, behalve een handvol meel in de pot en een beetje olie in de kruik! En zie, ik ben een paar stukken hout aan het sprokkelen. Zodra ik thuis kom, ga ik het voor mij en voor mijn zoon klaarmaken. Daarna zullen we het opeten en sterven.'

Deze vrouw weet: 'Dit wordt onze laatste maaltijd.' Er is niets meer, niets... Denk je dat eens in. Je bent al weduwe, je man is gestorven. Je had samen één kind... en dan dit... 'We gaan sterven van de honger, allebei...'

Maar in dat intens trieste antwoord van die vrouw zit iets opmerkelijks. Ze zegt: 'Zo waar de HERE, úw God, leeft!' Ze noemt hier de God van Israël, en ze zegt: 'Dat is úw God'. Blijkbaar merkt ze dat Elia afkomstig is uit Israël. Maar van die God van Israël zegt ze: 'Die God lééft!' Dat is uiterst opmerkelijk! Hier, in het hol van de leeuw, in het gebied waar Baäl wordt vereerd, is een vrouw die zegt: 'De God van Israël is de levende God.'

Waarom is Elia hier? Omdat zijn éígen volk God in de steek heeft gelaten! Ze hebben de HERE ingewisseld voor Baäl! Maar deze vrouw, in het hartland van Baäl, een vrouw die al zoveel heeft meegemaakt, komt tot deze belijdenis: 'De God van Israël is de levende God.'

3. God kan je geloof op de proef stellen

Als ze dat heeft gezegd, weet Elia dat hij nog een stap verder kan gaan. Dat zou je niet verwachten, toch? Je zou verwachten dat hij zou zeggen: 'Ach, mevrouw, wat is dat erg... Nee, natuurlijk, laat u dat brood voor mij dan maar zitten. Weet u wat? Ik ga u wel helpen, meezoeken of ik voor u nog wat eten kan vinden.'

Maar dat doet Elia niet! Integendeel! Hij zegt (vers 13 en 14): 'Wees niet bevreesd! Ga, doe overeenkomstig uw woord, maar maak er eerst voor mij een kleine koek van en breng die bij mij. Maak daarna voor u en voor uw zoon iets klaar. Want zo zegt de HERE, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken en in de kruik zal het aan olie niet ontbreken tot op de dag dat de HERE regen op de aardbodem geven zal.'

Voel je mee hoe zwaar deze test is? Deze vrouw wordt hier enorm op de proef gesteld. Elia zegt: 'Die laatste maaltijd voor u en uw zoon, geef daarvan eerst een deel aan mij. Want God zal voor u zorgen.' Dat lijkt heel egoïstisch van Elia, zo van: 'Ik eerst!' Maar die vrouw heeft al gemerkt dat Elia komt námens de HERE, de God van Israël. Ze heeft al gezegd: '... de HERE, úw God...'

Elia vraagt hier aan deze vrouw, om dat laatste brood niet aan hém te geven, maar aan de HERE. Het is een test voor haar geloof. En die opdracht staat in tussen twee bemoedigingen. Het is een sandwich: eerst een bemoediging: 'Wees niet bevreesd!' Dan die opdracht: 'Geef mij eerst een kleine broodkoek'. En dan weer een bemoediging: 'Want zo zegt de HERE, de God van Israël: Het meel en de olie zullen niet opraken.' Wat zou jij gedaan hebben? Je kent die man niet. Maar hij komt namens een machtige God. De God die leeft. Weet je, dát is geloof! Deze vrouw heeft net haar geloof beleden in wóorden. Maar nu is de vraag: durft ze er ook naar te hándelen? Durft ze op grond van haar belijdenis deze keuze te maken? En dat is dezelfde vraag die God ook aan ons voorlegt, aan u, aan jou en aan mij, elke dag weer. Durf je te léven uit je geloof? Vertrouw je God ook écht?

Ik vind het zó bijzonder! Deze vrouw dóét het! Kijk maar! Vers 15: 'Zij ging en deed overeenkomstig het woord van Elia.' Ze dóét het! Ze legt het lot van haarzelf én van haar zoon in de handen van de HERE. Ze geeft het laatste wat ze heeft weg, ze geeft het aan de God van Israël.

En het resultaat? Er is overvloed! Rijke zegen! Vers 15: 'Zo at zij, en hij, en haar gezin, vele dagen.' Er staat niet: 'Zij en Elia en haar zoon'. Nee, er staat: 'Zij, en Elia, en haar *gezin*.' Het woordje dat daar staat in het Hebreeuws: *beth*, betekent letterlijk 'huis'. Denk maar aan Bethlehem, 'Huis van brood', en Bethel, 'Huis van God'. Wie zitten er aan tafel? Zij, en Elia, en haar huis! Dat wil zeggen: haar hele familie, en de burens, en de vrienden, iedereen mag mee-eten! Háár geloof is tot zegen voor de hele buurt! Dit is zo'n groot wonder! Elke dag is een wondermaaltijd! *Wie geloof, ontbreekt het aan niets!*

4. Geef éérs aan God, dan zal Hij altijd voor je zorgen

Ik zat daarover na te denken, en ik realiseerde me: dit principe kom je door de hele Bijbel heen tegen. God die zegt: 'Geef éérs aan Mij! En vertrouw er dan op dat Ik jou overvloedig teruggeef!' Het is het principe van Psalm 126: 'Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.' Over die tekst uit Psalm 126 heb ik ooit iets gelezen waardoor het glashelder wordt wat hier aan de hand is. Het is een verslag van een zendeling, Dell Tarr, die jarenlang werkte in de Sahel, dat grote steppegebied net ten zuiden van de Sahara-woestijn in West-Afrika. Gedurende vier maanden is er regen: mei, juni, juli en augustus. De rest van het jaar is het er kurkdroog. Geen druppel regen. In die vier maanden moet het gebeuren. De boeren verbouwen dan sorghum, of kafferkoren.

'Oktober en november, dat zijn heerlijke maanden,' schrijft Dell Tarr. 'De schuren zijn vol. Het graan wordt gemalen en er wordt een dikke pap van gekookt. De mensen draaien daar balletjes van, halen het door een heerlijke saus, en eten net zoveel tot ze vol zitten. Op die volle maag kunnen ze 's nachts heerlijk slapen. In december wordt de voorraad al kleiner. De meeste gezinnen ontbijten niet meer. In januari eet bijna iedereen nog maar één keer per dag. In februari wordt ook die maaltijd kleiner. In maart zie je de eerste ziekteverschijnselen, vooral bij de kinderen. Op een halve maaltijd per dag red je het niet, dat gaat niet lang goed.'

'April,' zo schrijft Dell Tarr, 'april is de maand waar ik nog altijd gruwelijke herinneringen aan heb. 's Morgens bij het ochtendgloren hoor je de baby's al huilen. De meeste dagen gaan voor de mensen voorbij met alléén 's avonds één kopje dunne pap. En dan, onvermijdelijk, gebeurt het. Op een dag rent er een jongetje van zes, zeven jaar, opgewonden naar zijn vader. "Papa! Papa! We hebben graan! We hebben koren!"

"Jongen, je weet toch dat we al weken bijna geen graan meer hebben?"

"Jawel, we hebben het wel!" roept de jongen. "In de hut waar de geiten staan, daar hangt een leren zak aan een balk, ik ben omhooggeklommen en ik heb zelf gevoeld. Het zit erin, pap, echt waar! Mama kan nu weer deeg maken, en van die lekkere balletjes, en dan kunnen we weer lekker slapen!"

Dan staat die vader daar, en hij kijkt zijn zoon verdrietig aan.

"Jongen, dat kunnen we niet doen," legt hij zachtjes uit. "Dat graan, dat is voor het komende regenseizoen. Die zak die daar hangt, dat is voor ons het verschil tussen leven en dood. We wachten op de regen, en dan moeten we het gebruiken."

Als dan de regen komt, eindelijk, in mei, dan ziet de jongen, hoe zijn vader de zak van de balk haalt, en het meest onbegrijpelijke gaat doen, wat hij zich ooit kan indenken. Dat kostbare graan, waar ze zó heerlijk van kunnen eten, dat gooit hij weg! Hij strooit het zo maar uit in de modder! Waarom? Omdat hij gelooft in de oogst! Het zaad is van hem. Hij kan ermee doen wat hij wil. Dat

zaaien, dat uitstrooien van het zaad, dat doet hem zóveel pijn, dat hij huilt. En dat is, wat de Afrikaanse predikanten zeggen, als ze preken over Psalm 126: "Broeders en zusters, dit is Gods wet van de oogst. Verwacht niet dat je blij kunt oogsten, als je niet met tranen hebt gezaaid."

Dit is geloof in actie: durven weggeven aan God, in het vertrouwen dat Hij voor je zal zorgen. Denk even aan de wetgeving in het Oude Testament. God zegt: 'Als je de oogst binnenhaalt, geef het eerste aan Mij. Het beste, de eerstelingen. En vertrouw erop dat Ik je zal zegenen!'

Het is hetzelfde principe als we zien bij de wonderbare spijziging. Iedereen heeft honger, en Jezus wil de mensen te eten geven.

Dan is er een jongetje, die een maaltijd heeft, vijf broodjes en twee visjes. Wat doet die jongen? Alles wat hij heeft geeft hij weg, aan Jezus. In vrouwen op de Rabbi uit Nazareth. Hij heeft niets meer, maar hij krijgt álles, zoveel hij lust! Want in de handen van Jezus zijn die vijf broodjes en die twee visjes genoeg om duizenden mensen te eten te geven.

Ik leerde al heel jong: 'Als je geld gaat verdienen, geef altijd het eerste weg! Tien procent, geef het maar weg: aan de zending, aan de kerk, aan arme mensen. Je zult het zien: God zal het zegenen.' En zo is het ook!

Als je opstaat, 's morgens, aan wie geef je dan je eerste tijd? Misschien denk je: 'Ik heb geen tijd om te bidden.' Maar je zult het merken: als je tijd geeft aan God, krijg je het dubbel terug! En dat principe geldt voor alles. Ik heb mensen gesproken die van alles hebben opgegeven voor God. De één zei: 'Ik heb mijn relatie opgegeven, want mijn relatie stond voor mij in de weg naar God.' De ander zei: 'Ik ben een dag minder gaan werken om God te kunnen dienen.' Weer een ander zei: 'Ik

heb een baan geaccepteerd die écht heel druk is, die heel veel van mij vraagt. Want juist daar is iemand nodig die God dient.' God vraagt niet hetzelfde van ieder mens. Maar wij állemaal staan voor diezelfde test: vertrouw je God werkelijk? Durf je iets wat je koerstert uit handen te geven aan Hem, net als de weduwe in Zarfath? Durf je los te laten? Durf je met tranen te zaaien? Je zult met gejuich maaien!

5. Jezus Zelf gaf éérs alles weg, en kreeg er enorm veel voor terug

En als je dat principe nóg verder doortrekt, dan besef je: 'Er is er Eén geweest, die niet zomaar iets gaf, die zelfs niet Zijn laatste maaltijd gaf, maar die álles gaf. Jezus Christus, die het gezegd heeft, in Johannes 12: 24: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht.' Hijzelf is die graankorrel. Hij gaf Zich helemaal! En als we straks het brood eten en de wijn drinken, dan eten we Hém. En we drinken Hém. Hij gaf Zichzelf, hélemaal! En juist daarom zal Hij een rijke oogst zien, ook in jouw leven! Het is een belofte uit Jesaja 53: 11 en 12: 'Om de moeitvolle inspanning van Zijn ziel zal Hij het zien, Hij zal verzeald worden. Door de kennis van Hem zal de Rechtvaardige, Mijn Knecht, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. Daarom zal Ik (zegt God) Hem veel toedelen, en machtigen zal Hij verdelen als buit, omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, onder de overtreders is geteld, omdat Hij de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft.'

Als jij Jezus volgt, stel dan je vertrouwen op God! Als Hij je vraagt om los te laten, zélfs waar je zo aan gehecht bent, láát het dan ook los. Geef je aan Hem over, geef Hem jezelf. En je zult het merken: Hij is betrouwbaar. Het brood van deze dag is het teken uit de hemel. God die het zegt: 'Wees niet bang! Geef Mij wat je hebt, en laat Mij voor je zorgen. Ik geef je brood en wijn, het zal je aan niets ontbreken!'

Amen.